

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 212.390 van 4 april 2011
in de zaak A. 195.941/XIV-32.060**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Pieter-Jan Delodder
 kantoor houdend te 8000 Brugge
 Elf Julistraat 32
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen.

I. Voorwerp van de vordering

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 22 maart 2010, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 38.851 van 17 februari 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 5457 van 26 maart 2010 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 2 maart 2011 om 10.45 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Attaché Katrien Allyns, die verschijnt voor de verwerende partij, is gehoord.

Eerste Auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoeker komt op 15 mei 2007 België binnen en verklaart zich op 4 september 2008 een derde maal vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 3 april 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 28 juli 2009 trekt de commissaris-generaal die beslissing in en op 18 november 2009 neemt hij een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De verzoeker tekent op 18 december 2009 tegen deze laatste beslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 17 februari 2010 weigert ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoeker werpt in een eerste middel de schending op van de artikelen 48/3, 48/4 en 39/65 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, (Vreemdelingenwet) van artikel 149 van de Grondwet en van de rechten van verdediging.

De verzoeker voert aan dat hij na de intrekkingbeslissing van de commissaris-generaal van 28 juli 2009 uitdrukkelijk had gevraagd nogmaals te worden gehoord, dat op die vraag nooit is gereageerd, dat de ingetrokken beslissing van 3 april 2009 lacunes bevatte en dat de commissaris-generaal in zijn nieuwe beslissing van 18 november 2009 rekening heeft gehouden met de argumentatie van de verzoeker in het beroep tegen de beslissing van 3 april 2009 bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Vervolgens heeft de verzoeker ook tegen de tweede negatieve beslissing van de commissaris-generaal beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangetekend.

Ook een intrekkingbeslissing is volgens de verzoeker een administratieve rechtshandeling die aan de vereisten van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en aan de hoorplicht moet voldoen en hij citeert daarvoor uitgebreid rechtsleer. De commissaris-generaal heeft de verzoeker niet meer willen horen, noch gemotiveerd waarom er niet moest worden gehoord. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen diende met volle rechtsmacht te oordelen doch heeft het door de verzoeker opgeworpen manco jurisdictioneel evenmin aan de hoorplicht getoetst.

Het feit dat de intrekkingbeslissing formeel niet gemotiveerd was – en de verzoeker dit terecht heeft aangevoerd - betekent volgens de verzoeker echter niet dat het door hem op 18 december 2009 bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingestelde beroep plots tegen de intrekkingbeslissing zou zijn gericht: de verzoeker heeft de intrekkingbeslissing nooit bestreden en het verzoekschrift van 18 december 2009 vermeldt zeer duidelijk de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 november 2009 als voorwerp.

Wanneer een bestuur zijn fouten inziet en zijn administratieve beslissing intrekt, is het volgens de verzoeker logisch dat de betrokkene zijn zaak nogmaals mag

bepaleiten. Dit geldt des te meer wanneer de betrokkene bij gebrek aan formele motivering zelfs niet kan achterhalen waarom de intrekking is gebeurd, misschien omwille van onduidelijkheden in het administratief dossier waarover de verzoeker dan duiding zou hebben kunnen geven.

De verzoeker meent daarom dat hij het recht had na de intrekkingbeslissing van 28 juli 2009 nogmaals te worden gehoord en dat bij gebreke daaraan zijn rechten van verdediging zijn geschonden.

Verder stelt de verzoeker dat de lidstaten overeenkomstig het arrest Klensch van het Europees Hof van Justitie van 25 november 1986 bij de uitvoering van een gemeenschapsregeling, zoals Richtlijn 2005/85/EG, de algemene beginselen van het gemeenschapsrecht moeten respecteren. Daaronder valt ook het recht te worden gehoord, hetgeen in meerdere arresten van het Europees Hof van Justitie is bevestigd. Dat hof heeft in het arrest Nederland en PTT van 12 februari 1992 gesteld dat de hoorplicht van toepassing is wanneer de administratieve overheid een negatieve beslissing wil nemen waarvan ze zelf eerder de toepassingsvoorwaarden in twijfel trok. Die rechtspraak is volgens de verzoeker ook op asielzaken van toepassing.

Bovendien, zo vervolgt de verzoeker, heeft het verstrijken van de termijnen voor omzetting van de Richtlijn 2004/83 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft (hierna: Richtlijn 2004/83) en van de Richtlijn 2005/85 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: Richtlijn 2005/85) tot gevolg dat de Belgische asielprocedures aan alle bepalingen en grondbeginselen van het gemeenschapsrecht moeten voldoen. Sedertdien is de hoorplicht als fundamenteel recht (van verdediging) van de communautaire rechtsorde dwingend van toepassing in het asielrecht van de lidstaten.

Daarnaast verwijst de verzoeker naar artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie volgens hetwelk eenieder het recht heeft om te worden gehoord voordat jegens hem een individuele negatieve maatregel wordt genomen. De verzoeker meent dat hij als asielzoeker het recht had na de intrekkingbeslissing van 28 juli 2009 nogmaals te worden gehoord en dat het niet horen hem in zijn rechten van verdediging

heeft geschonden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft onmiskenbaar niet geantwoord op een belangrijk argument van de verzoeker.

Aldus is volgens de verzoeker de jurisdictionele motiveringsplicht, zoals vastgelegd in artikel 149 van de Grondwet en artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet, geschonden. Daardoor worden met het bestreden arrest de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd, zodat, steeds volgens de verzoeker, ook de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet zijn geschonden.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoeker het middel volledig. Hij voegt toe dat hij in het verzoekschrift tot beroep van 18 december 2009 uitdrukkelijk heeft gevraagd de zaak voor verder onderzoek terug naar het commissariaat-generaal te sturen indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire bescherming niet zou toekennen.

Beoordeling

6.1. De verzoeker heeft voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de zaak die tot het bestreden arrest heeft geleid de schending van de Vreemdelingenwet, van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, en van “algemene rechtsbeginselen van openbaar bestuur zoals de materiële motiveringsplicht, het redelijkheid en proportionaliteitsbeginsel” opgeworpen. In de uiteenzetting van dat middel heeft hij inhoudelijke kritiek uitgeoefend op de motieven van de negatieve beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 november 2009.

De verzoeker stelt thans ten onrechte dat hij het voorgehouden “manco” van het niet-gehoord zijn na de intrekingsbeslissing, minstens van het gebrek aan motivering voor het niet-horen, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had opgeworpen. Evenzo stelt hij op het einde van het middel ten onrechte dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onmiskenbaar niet heeft geantwoord op “dat niet onbelangrijk argument”.

Vermits de verzoeker in zijn verzoekschrift tot beroep van 18 december 2009 de schending van de hoorplicht en van de rechten van verdediging niet had

opgeworpen, hoefde er in het bestreden arrest ook niet op te worden geantwoord. Wat dat betreft blijkt geen schending van de jurisdictionele motiveringsplicht, zoals vastgelegd in artikel 149 van de Grondwet en in artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet. Het eerste middel is in die mate ongegrond.

6.2. Vermits de verzoeker het feit dat hij na de intrekingsbeslissing niet opnieuw werd gehoord niet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft opgeworpen terwijl hij daartoe nochtans in de mogelijkheid was, kan hij dat thans niet voor het eerst voor de Raad van State opwerpen. Het eerste middel is daarom niet-ontvankelijk wat betreft de voorgehouden schending van de hoorplicht en de rechten van verdediging.

6.3. De verzoeker zet nergens uiteen op welke wijze het bestreden arrest de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet zou hebben geschonden. De vermelding dat de schending van die bepalingen zou voortvloeien uit de schending van de jurisdictionele motiveringsplicht, volstaat niet omdat het middel enkel betrekking heeft op het niet gemotiveerd zijn van de intrekingsbeslissing en het niet ingaan op de vraag om nogmaals te worden gehoord. De verzoeker legt geen enkel concreet verband met de verwerping van de asielaanvraag en de vraag om subsidiaire bescherming. Het tweede middel is ook in die mate niet-ontvankelijk.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

7. De verzoeker werpt in een tweede middel de schending op van de artikelen 39/2, § 1, 2°, 39/6, § 1, laatste lid, 39/6, § 3, derde lid, 39/65, 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 149 van de Grondwet, van het gelijkheids- en het non-discriminatiebeginsel zoals vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van de rechten van verdediging.

De verzoeker verwijst naar het eerste middel en voert verder aan dat hij voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voldoende argumenten meende te hebben voor een hervorming van de negatieve asielbeslissing, minstens voor een vernietiging met terugzending naar de commissaris-generaal om de verzoeker alsnog te horen, en dat de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen niet heeft gemotiveerd waarom hij daar niet op is ingegaan.

Vervolgens voert de verzoeker aan dat de Nederlandstalige rechters in de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in slechts 0,7% van de gevallen een asielzoeker als vluchteling erkennen en in 0,6% van de gevallen de zaak terug naar de commissaris-generaal sturen, terwijl de Franstalige rechters in 6,3% van de gevallen overgaan tot erkenning en in 8,8% van de gevallen de zaak terugsturen. Volgens de verzoeker bestaat er dus geen eenheid van rechtspraak hoewel dit principe in artikel 39/6, § 1 en § 6 van de Vreemdelingenwet is vastgelegd en een bijzondere toepassing van het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel vormt. Ingevolge de weigering van de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus zijn ook de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet geschonden.

8. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoeker het middel volledig.

Beoordeling

9. In de mate dat de verzoeker naar het eerste middel verwijst, kan naar de behandeling en de verwerping daarvan worden verwezen.

De verzoeker beperkt zijn kritiek in het tweede middel in wezen tot het verwijzen naar algemene cijfers betreffende het aantal beroepen dat respectievelijk door de Franstalige en de Nederlandstalige kamers van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gegrond wordt verklaard. Hij stelt dat geen “pertinente redenen” voor dat verschil blijken. Met die zeer algemene kritiek gaat de verzoeker volkomen voorbij aan de concrete motieven op grond waarvan zijn eigen beroep met het bestreden arrest wordt verworpen. Die kritiek kan dan ook niet tot de cassatie van het bestreden arrest leiden.

Evenmin als in het eerste middel, zet de verzoeker in het tweede middel niet uiteen op welke wijze het bestreden arrest de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet zou hebben geschonden. Hij legt geen enkel concreet verband met de verwerping van de asielaanvraag en de vraag om subsidiaire bescherming.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, kennelijk ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vier april tweeduizend en elf, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen